

juvantem; unde can. 25 ita definit: *Hoc salubriter profitemur et credimus, quod in omni opere bono nos non incipimus, et postea per Dei misericordiam adjuvamus; sed ipse nobis, nullis præcedentibus meritis, fidem et amorem sui prius inspirat, ut post cum ipsius adjutorio, quæ sibi sunt placita, implere possimus.* Rationem autem hujus necessitatis attigit Bernardus, lib. de Gratia et libero arbitrio, in principio, unico fere verbo, dicens: *Duo mihi sunt necessaria, doceri ac juvari.* Ad illud prius requiritur vocatio, quæ includit omnem illustrationem intellectus, et inspirationem seu excitationem voluntatis, quæ ex illa nascitur; et hoc totum sub nomine doctrinæ comprehenditur, juxta illud: *Erunt omnes docibiles Dei,* Joan. 6; et illud: *Omnis qui audivit a Patre et didicit, venit ad me.* Quia ergo ad omne opus humanum, necesse est ut anteceditur iudicium accommodatum, ideo ad omnem actum supernaturalem et liberum necessaria est saltem prævia illustratio intellectus, et aliqua excitans gratia; illa tamen non sufficit, nisi Spiritus adjuvet voluntatem nostram, quia sufficientes vires non habemus ad hos actus perficiendos (Prosper, l. 2 de Vocat. Gent., c. 10 et 11, alias 3 et 4; et apertius c. 26, alias 9).

9. *Quo sensu quidam actus tribuantur gratiæ operanti, alii vero cooperanti.* — Quamvis autem hæc vera sint, solet nihilominus speciali ratione attribui quibusdam actibus, quod sint a gratia operante; aliis vero, quod sint a cooperante; nam illi qui tempore vel natura antecedunt habitus, et ad illos disponunt, dicuntur esse a gratia operante; qui vero eliciuntur ab habitibus, dicuntur esse a gratia cooperante; non quia in utrisque non habeat utraque gratia partes suas; sed quia in prioribus, ad quos eliciendos homo destitutus est intrinseca virtute, maxime operatur gratia operans; in posterioribus vero, quia jam homo ex habitu operatur, magis influere videtur gratia cooperans. Quod ita etiam declarari potest, quia priusquam homo aliquem habitum supernaturalem habeat, omnino indiget gratia pure excitante, a qua moveri incipiat, et ad ordinem supernaturalem sublevari; quando vero jam habet infusus habitus, sæpe per actum unius habitus excitatur ad exercendum actum alterius, ut per actum fidei ad actum charitatis; et ideo proxime totum id quod est necessarium ad talem actum, est a gratia cooperante, quamvis remote saltem semper anteceditur aliqua gratia operans, a

qua est initium utriusque actus. Denique eodem fere sensu accipiendum est, quod interdum insinuat D. Thomas, actum voluntatis, qui est per modum intentionis, esse a gratia operante; qui vero est per modum electionis, esse a gratia cooperante; nam in simplici actu seu intentione videtur potius homo moveri quam se movere, in sensu superius explicato, lib. 1, cap. 11; in posteriori autem operandi modo, magis dicitur homo movere seipsum morali modo; et ideo prior actio specialiter tribuitur gratiæ operanti, posterior vero cooperanti. Sed hæc magna ex parte pertinent ad modum loquendi; nam in re ipsa, sicut nullus est actus supernaturalis et humanus, qui non fiat moraliter consentiente voluntate, ita nullus est qui non fiat cooperante gratia, ante quam necessario debet antecedere gratia operans, ut ostensum est.

Auxilium gratiæ interdum est moralis causa, interdum physica.

10. Rursus ex dictis intelligitur alia partitio hujus auxilii, quod est per modum principii; scilicet, in physicam et moralem causam supernaturalem actus. Dicitur enim causa moralis, quæ consilio, precibus, aut alio simili modo, movet causam liberam ad operandum; physica vero, quæ per se influit, et dat esse effectui. Utroque ergo modo auxilia gratiæ sunt causæ supernaturalium actuum in nobis; quia actus isti et morales sunt, cum sint humani; et res quædam, habentes suam propriam naturam, suumque esse reale, et ideo utroque genere causæ indigent. Auxilia ergo excitantia maxime habent vim causæ moralis, nam ut dixit Prosper, lib. 2 de Vocat. Gent. cap. 9, alias 26: *Gratia Dei præcipuè præeminet, suadendo exhortationibus, monendo exemplis, terrendo periculis, incitando miraculis, dando intellectum, inspirando consilium; corque ipsum illuminando, et fidei affectionibus imbuendo.* Quod autem de gratia excitante loquatur, constat ex sequentibus verbis: *Sed etiam voluntas hominis subjungitur ei, atque conjungitur, quæ ad hoc prædictis est excitata præsidis, ut divino in se cooperetur operi, etc.* Idem eleganter declaravit Augustinus, lib. de Spirit. et litt., c. 34, dicens: *Visorum suasionibus agit Deus ut velimus et ut credamus, sive extrinsecus per Evangelicas exhortationes; ubi et mandata legis aliquid agunt; si ad hoc admonent infirmitatis suæ,*

ut ad gratiam justificantem credendo confugiat, sive intrinsecus, ubi nemo habet in potestate quid ei veniat in mentem, sed consentire, vel dissentire propriæ voluntatis est. Constat igitur hoc totum causalitatis genus morale esse. Et declaratur a simili; nam homo inducens alterum ad malum, vel dæmon tentans ad peccandum, est causa moralis peccati, quia ad illud excitat et movet; sic ergo Deus, multoque magis et perfectius, est causa moralis boni actus supernaturalis, ad quem eliciendum nos excitat, nostramque præparat voluntatem. Denique tota hæc causalitas reducitur ad motionem finis, quæ metaphorica est; nam per hanc gratiam excitantem, fit ut objectum, quod amandum proponitur, honestius et amore dignius appareat; et, quod timendum, horribilius; quod odio habendum, turpius, et sic de cæteris; hoc autem fit, vel magis illuminando intellectum, vel aliquo modo disponendo et inclinando affectum, ex quo iudicium practicum intellectus plurimum pendet.

11. Auxilium autem physice efficiens, seu influens in supernaturalem actum, potissimum est auxilium gratiæ adjuvantis, ut ex superioribus facile constat; nam, cum actus supernaturalis sit effectus physicus et realis, requirit causam per se efficientem et habentem ad hunc effectum sufficientem vim; voluntas autem humana non habet ex se hanc virtutem sufficientem, et ideo per gratiam adjuvantem completi necesse est. An vero gratia excitans habeat etiam causalitatem physicam in actum, jam supra tractatum est; ubi etiam vidimus eos Doctores, qui hoc genus causæ illi attribuant, sub ea ratione, non excitantem, sed adjuvantem gratiam, eam appellare. Unde e contrario etiam quæri posset an sit aliqua gratia adjuvans, moraliter tantum juvans ad actum; ita enim aliqui existimant; nam, cum Deus interius consolatur hominem vel illuminat, ut patienter et fortiter sustineat martirium (verbi gratia), illa est gratia maxime adjuvans, non quidem physice influendo in actum voluntatis, id enim non est necesse; sed moraliter tantum. Aliis vero placet totum hoc genus causæ pertinere ad excitantem gratiam, quia antecedit et prævenit consensum liberum. Et quidem, si hæc gratia detur, antequam liber actus omnino inchoetur, tunc id per se notum est. Si autem contingat dari, inchoato jam actu, ut homo in eo perseveret, tunc videtur magis habere rationem concomitantis et adjuvantis gratiæ. Tamen, si subtiliter consideretur, respectu ejus ad quod datur, est mo-

raliter antecedens et excitans; datur enim non ad inchoandum, sed ad perseverandum in ipso actu; atque ita prævenit hominem, ut continuantem talem actum. Hæc vero diversitas ad modum loquendi pertinere videtur; nam secundum rem talis gratia vere est excitans et operans, quia fit in nobis sine cooperatione nostra libera, et præmoveret nos ad actum ad quem ordinatur; nihil autem vetat, quod hæc eadem gratia, quatenus moraliter dat facilitatem in operando, dicatur etiam adjuvans; nam revera nos juvat; et ita de illa interdum sub nomine adjutorii Sancti Patres loquuntur, ut videre licet in superius citatis, præsertim in Fulgentio.

CAPUT VI.

DE AUXILIO SUFFICIENTE ET EFFICACI.

1. *Quod dicatur auxilium sufficiens.* — Hæc duæ voces, et res quæ illis significantur, diligenter a nobis explicandæ sunt, quoniam vera præsentis controversiæ decisio ex earum intelligentia maxime pendet. Igitur primum omnium statuendum est, illa membra distinguenda in præsentibus, quatenus sufficiens gratia præscindit ab actuali effectione, ejusque negationem includit. Constat enim in quadam significatione, quidquid est efficax, esse etiam sufficiens; non enim potest causa efficaciter efficere nisi sit sufficiens; potest vero e converso causa esse sufficiens et non efficax, id est, actu efficiens; ut si sit causa libera, et efficere nolit; vel sit sufficiens tantum in uno genere, et desit alia causa in alio genere necessaria. In præsentibus ergo, auxilium sufficiens præscindit et includit negationem efficientiæ; erit ergo auxilium sufficiens, quod satis est ad efficiendum supernaturalem actum, illum tamen non facit, non ex insufficientia auxilii, sed ex libertate voluntatis.

2. *Auxilium sufficiens dari hominibus.* — Et quidem, quod detur hominibus hujusmodi auxilium sufficiens, certum de fide est; nam licet in opinione sit positum, an aliquibus reprobis vel insignibus peccatoribus interdum negetur, et an semper actu detur, vel temporibus opportunis, tamen simpliciter et absolute quod detur hujusmodi auxilium, et præsertim his quorum voluntati et culpæ tribuitur quod non credant ac non convertantur, certissimum ac de fide est. Primo quidem ex illis Scripturæ testimoniis, in quibus, ad re-

prehendendos vel puniendos hujusmodi peccatores, testatur Deus se fecisse quidquid ad eorum salutem vel conversionem satis erat; hanc enim vim habent illa verba Isai. 5: *Quid amplius debui facere vineæ meæ, et non feci?* et illa Christi Domini, Joan. 15: *Si non venissem, et locutus fuisset eis, peccatum non haberent; nunc autem excusationem non habent de peccato suo. Si opera non fecissem in eis, quæ nemo alius fecit, peccatum non haberent; nunc autem et viderunt, et oderunt, et me et Patrem meum; sed ut impleatur sermo qui in lege eorum scriptus est: Quia odio habuerunt me gratis.* Nam ex his et similibus locis, colligitur homines accusari non potuisse de peccato si a Deo non habuissent auxilia, quæ ad operandum sufficerent; nam sicut accusari non potest qui ob invincibilem ignorantiam aliquid omittit, ita neque ille qui ob impotentiam non operatur; æqualis enim est excusationis ratio. Unde ulterius ex eisdem colligitur non posse homines ob aliquam ex his causis excusari semper, cum a Deo habeant quidquid ad volendum vel operandum sufficit. Hinc Clemens Papa, epist. 3: *Si me docente (inquit) ea quæ ad salutem pertinent, recipere quis abnuvit, ex semetipso habebit peccandi causam.* Quia, nimis gratia Dei illi non defuisset, si cooperari voluisset. Et propter eandem causam ait Augustinus, lib. 83 Quæst., quæst. 68, *tunc (inquit) inchoare aliquem meritum supplicii, quum vocatus venire negligit;* quia, scilicet, ex tunc cœpit habere auxilium sufficiens. Et multa similia habet tract. 89 in Joan., et de Grat. et lib. arbitr., cap. 2 et sequent.; et in Enchirid., cap. 95 et sequentibus. Ubi adducit duo testimonia, quibus hoc optime confirmatur; unum est Matth. 11: *Væ tibi, Corozaim, væ tibi, Bethsaida, etc.* Unde colligit Augustinus: *Deus non injuste noluit salvos fieri, cum possent salvi esse si vellent.* Fuit ergo illud auxilium ita sufficiens, ut illo conversi essent Tyrii et Sidonii, si illis datum esset. Aliud testimonium est Matth. 23: *Quoties volui congregare filios tuos, sicut gallina congregat pullos suos sub alas, et noluisti.* Quibus verbis aperte ostendit Christus, non solum sufficiens, sed etiam plusquam sufficiens auxilium illi populo datum esse, suaque voluntate restitisse. Ac denique, libro de Corrept. et grat., c. 40 et 41, ait, tam angelos quam homines, creatos esse cum sufficienti adjutorio ad non peccandum; quoniam, *si hoc adjutorium (inquit) vel angelo, vel homini, quamprimum facti sunt, defuisset, quoniam non talis natura*

facta erat, ut sine divino adjutorio posset manere si vellet, non utique sua culpa cecidisset; adjutorium quippe defuisset, sine quo manere non posset, id est, adjutorium sufficiens. Idem late tractat Hieronymus, in dial. 3 contra Pelagian., ubi inter alia affert illud Pauli ad Roman. 2: *Ignoras quia benignitas Dei ad penitentiam te adducit;* et Cyprianus, epist. 76, alias lib. 4, epist. 7, sub finem, ita exagrat hanc sufficientiam divini auxilii, ut æqualiter omnibus dari affirmare videatur. Sed non intelligit de æqualitate simpliciter, sed quoad hoc, ut ex parte Dei non denegetur id quod ad salutem sufficit. Et eodem modo describit hoc auxilium sufficiens Dionysius, c. 9 de Cœlesti Hierarch., ubi hoc auxilium comparat radiis solis, seu lucis, qui ex se eodem modo, ac semper et super omnia diffunduntur; quod in eodem sensu accipiendum est, quo dictum Cypriani. Eandem doctrinam habet Gregorius Nissenus, lib. de Beatitudinibus, circa illam: *Beati misericordes,* et indicat Gregorius Nazianzenus, oration. 3, tractans illud Matth. 19: *Non omnes capiunt verbum hoc, sed quibus datum est;* exponit enim datum esse omnibus volentibus, velle autem esse in uniuscujusque potestate. Idem late Prosper, libro primo de Vocat. Gent., capit. 3, alias 9; et libr. 2, capit. 4, 9 et 10, alias 12, 26 et seq. Est ergo certissima hæc veritas, quæ ex Concilio etiam Arausicano, can. 25, et ex Tridentino, sess. 6, capit. 5 et 13 plane colligitur. Neque inter Catholicos hoc est controversum, quia sciunt non tribui culpæ quod non est in hominis potestate; neque Deum, qui vult omnes homines salvos fieri, aliquem deserere, nisi ab ipso deseratur; utrumque enim Concilium Tridentinum, sup. cap. 11 et can. 18, docuit.

3. Sed, quanquam in hoc convenient Theologi, in declaranda tamen hac sufficientia nonnulla est diversitas, quam hoc loco necesse est declarare; quia ad præsentem causam erit admodum necessaria. Dicunt ergo aliqui hoc auxilium esse sufficiens, ut homo possit facere, seu ad posse; non tamen esse sufficiens ut agat, seu ad agendum. Quam dicendi rationem videntur sumpsisse ex quodam modo loquendi Augustini, quod primo homini datum est posse perseverare, non autem perseverare; et quod hominibus non electis datur posse converti, non autem converti, ut constat ex citatis locis, et ex toto libro de Prædestinat. Sanctorum, et sæpe alias. Verumtamen hæc expositio auxilii suf-

ficientis, in eo sensu quo ab his Theologis traditur, non est vera, et repugnantiam in se involvit, et non satis explicat Scripturas loquentes de hoc auxilio sufficiente. Ut ergo res tota exacte declaretur, advertendum est, cum dicitur auxilium sufficiens dari homini, ut possit operari, vel non peccare, duo ibi distinguenda esse: unum est, id quod formaliter datur per auxilium; aliud est, id quod est quasi terminus seu finis talis auxilii. Quod formaliter datur per auxilium sufficiens, est posse; terminus vero seu finis propter quem datur, est velle seu perficere. Cum ergo dicitur auxilium sufficiens dari ad posse, seu propter posse, si intelligatur quasi de formali effectu auxilii, verissimum est; datur enim ut hominem constituat simpliciter potentem ad volendum; si autem intelligatur de fine, seu termino propter quem datur, falsum est; nam potentia non datur propter posse, tanquam propter ultimum terminum, sed propter operari; sic ergo, auxilium sufficiens non solum est ad posse, sed ad operari; et ideo, ut revera sit sufficiens, non tantum dare debet sufficientiam ad posse, sed etiam ad operari; imo non potest dare primum sine secundo. Nam potentia non potest simpliciter potentem constituere in aliquo genere, nisi in illo sit sufficiens ad suum actum. Neque Augustinus in eo sensu distinxit inter auxilium ad posse et ad velle, quod unum sit sufficiens ad actum et non aliud; sed quod unum habet actum conjunctum, et non aliud; potest autem esse sufficiens ad actum, et non habere illum conjunctum, ob libertatem operantis; de hoc vero Augustinus testimonio plura inferius cap. 14.

4. *Auxilium esse debet sufficiens ad operationem.* — Est igitur de ratione auxilii sufficientis, ut ad operandum sufficiens sit, nam alioqui non posset culpæ attribui operationis defectus; sicut ergo homini non præcipitur ut possit, sed ut faciat, ita ei dandum fuit auxilium sufficiens, non ut possit tantum, sed etiam ut faciat, si tamen facere voluerit; hoc enim relictum semper est in ejus voluntate; sed necessarium fuit prius constitui in ejus potestate, et hoc factum est per auxilium sufficiens. Et hoc est quod Concilium Tridentinum, dict. cap. 11, dixit: *Deus non jubet impossibilia, sed jubendo, monet facere quod possis, et petere quod non possis, et adjuvat ut possis;* et inferius: *Servant (inquit) sermones ejus, quod utique cum divino auxilio præstare possunt.* Atque hinc fit, de ratione auxilii suf-

ficientis, si proxime et actu sufficiens sit, esse, ut includat omnia auxilia necessaria simpliciter, quæ per modum principii concurrunt ad supernaturalem actum; quia hoc auxilium est sufficiens per modum potentiæ; potentia autem ut sit sufficiens, oportet ut habeat omnem virtutem necessariam ad agendum; et hoc ipsum præ se fert nomen sufficientis; nam si aliquid necessarium principium deest, sine illo non potest aliud operari; ergo aliud non erat sufficiens. Nec enim alia ratione voluntas sine auxilio gratiæ non est sufficiens ad hos actus eliciendos, nisi quia indiget auxilio, sine quo non habet sufficientes vires; ergo quodcumque auxilium detur, si ultra illud est necessarium aliud per modum principii, alterum non poterit esse sufficiens simpliciter, sed ad summum in aliquo genere, puta excitantis vel adjuvantis, moralis, vel physici. Auxilium ergo absolute sufficiens, de quo loquimur, quod constituit hominem simpliciter et proxime potentem ad operandum, necesse est includat omne auxilium necessarium in quovis genere per modum principii.

5. Loquor autem de auxilio proxime sufficiente, id est, quo homo est constitutus in actu primo ad operandum, ita ut ex parte omnium quæ prærequiruntur ad operationem, nihil ei desit, ad eum modum, quo in superioribus, lib. 1, cap. 3, diximus ad usum libertatis necessarium esse, ut, positis omnibus requisitis, sit potestas ad agendum; contingit enim hominem non actu habere omnia hæc auxilia necessaria per modum principii, et nihilominus dici habere auxilium sufficiens; sed illud intelligendum est remote et in potentia, non tamen proxime et in actu. Ut vero hoc etiam modo habeat homo auxilium sufficiens, necesse est ut sit in potestate ejus aliquid facere ad obtinendum illud auxilium, quod proxime sufficiat. Quomodo omnis justus dici potest habere auxilium sufficiens ad perseverandum in gratia; quia, licet non actu habeat illud speciale donum, quod ad perseverandum requiritur, tamen, si oret et petat, et quod in se est faciat per recepta dona, Deus non negabit illi totum auxilium necessarium, quia non deserit eum a quo non deseritur, ut ad hoc propositum dixit Concilium Tridentinum, dict. sess. 6, c. 11 et 13. Quapropter, si homini desit aliquid auxilium quod sit necessarium principium ad eliciendum actum, et nihil possit facere ad obtinendum illud, nullo modo dici potest habere auxilium sufficiens, quia neque actu illud habet, neque est in po-

tentia proxima ad eliciendum actum, neque etiam remote habet illud in potestate sua morali et humana, cum nihil possit ex se facere, quo illud obtineat.

6. Dices: ergo infidelis, qui actu non illuminatur, neque ullo modo vocatur ad fidem vel exterius vel interius, non habet auxilium sufficiens, quia neque habet actu neque in sua potestate, nihil enim facere potest quo necessario aut infallibiliter tale auxilium consequatur. Similis difficultas occurrere potest de fidei peccatore, qui cum careat habitu gratiæ et charitatis, caret actu primo per se necessario ad contritionem, et non habet actu gratiam adjuvantem, quæ illius vicem suppleat; neque etiam habet in sua potestate, nihil enim facere potest quo illam infallibiliter obtineat.

Quomodo infidelis nondum vocatus habeat auxilium sufficiens. — Respondetur ad priorem partem, quæ directe procedit de auxilio excitante, cum hoc auxilium sit aliquid inhærens homini, scilicet, aliquis motus vitalis ejus, quamdiu hic motus actu non fit in homine, non habere hominem auxilium sufficiens in actu, quia non actu hominem excitat, neque constituit illum in suo genere proxime potentem ad actum supernaturalem. Neque etiam dici potest habere illud auxilium in potestate sua intrinseca, ut argumentum probat; quia nihil potest viribus naturæ facere, quo illud auxilium obtineat: et ideo, quamdiu est in eo statu, et non incipit illuminari, non habet liberum usum in ordine ad supernaturalia, neque ei attribuitur, si aliquid non faciat; excusatur enim ob impotentiam antecedentem et involuntariam ignorantiam. Dici autem potest hujusmodi homo habere auxilium sufficiens altero e duobus modis, juxta diversas opiniones, scilicet, vel in causis universalibus a Deo institutis, ut sunt generalis prædicatio Evangelii, sacramentorum institutio, redemptio Christi; vel certe quia Deus, quod in se est, omnes illuminat, etiamsi ipsi nihil faciant dignum illa illuminatione, vel ad illam quidquam per se conferant, quamvis fortasse non semper actu illuminet, sed temporibus opportunis. Unde eodem modo quo dicitur homo in tali statu habere auxilium sufficiens, habet illud exhibitum, quantum est ex parte Dei, et donatum in actu, non quidem formali, sed (ut ita dicam) virtuali. Nam cum tale auxilium nullo modo possit esse ab homine, id est, ex aliqua actione, vel potestate morali ejus, ne-

cesse est ut aliquo modo sit actu datum, vel in causis, vel in præparatione divinæ voluntatis, quanquam, ut dixi, hoc ultimum non satis sit ad moralem potestatem ad actiones supernaturales, vel omissiones earum, donec homo incipiat intrinsecus illuminari, et fieri potens ad aliquod supernaturale exercendum quo paulatim majora recipiat.

Ad alteram partem, respondetur fidelem peccatorem habere sufficiens auxilium adjuvans, quod necessarium est per modum principii, quia habet Deum paratum ad juvandum ipsum, quotiescumque liberum ejus arbitrium per fidem excitatum sese ad suam conversionem applicuerit. Nec refert, sive hoc auxilium adjuvans, ut in actu primo sufficiens, ponatur inhærens, sive non inhærens, sed assistens juxta superius declarata, hoc (inquam) non refert, dummodo tale principium sit sufficienter applicatum voluntati ad cooperandum illi, quoties illa voluerit.

7. *Quomodo concursus gratiæ in auxilio sufficienti comprehendatur.* — Atque hinc tandem concluditur non esse quidem de ratione auxilii simpliciter sufficientis, ut homo actu et in se recipiat illud auxilium, quod est per modum concursus, quia non est de ratione sufficientis principii ut actu operetur; illud autem auxilium non datur, nisi in ipsa actuali operatione, ut declaratum est. Est tamen de ratione auxilii sufficientis, ut illud auxilium, per modum concursus, sit aliquo modo in hominis potestate, sicut superius lib. 1, capit. ult., dicebamus de generali concursu, est enim eadem ratio; nam etiam hic concursus in suo ordine generalis est; quare necessè est ut ex parte Dei ita sit exhibitus, seu expositus in actu primo, ut ex nostro arbitrio pendeat quod ponatur vel non ponatur in actu secundo; nam, voluntate nostra applicante se ad opus, statim etiam Deus influet ex vi suæ antecedentis voluntatis; si autem nostrum liberum arbitrium suum influxum continuerit, etiam concursus Dei actualis cessabit. Neque alio modo intelligi potest voluntas nostra habens auxilium ita sufficiens, ut simpliciter et absolute sit in potestate ejus supernaturaliter velle vel nolle, ut latius ex dicendis constabit.

Auxilium efficax quid.

8. Auxilium efficax est præcipuus scopus et tota occasio præsentis controversiæ, quæ nunc est inter Theologos, et orta videtur ex

alia, quæ prius fuit Catholicis cum hæreticis. Nam omnes conveniunt dari nobis a Deo aliquod auxilium efficax; illud enim tractionis nomine significavit Christus, Joan. 6, dicens: *Nemo potest venire ad me, nisi Pater, qui misit me, traxerit eum*; item in illis verbis: *Omne quod dat mihi Pater, ad me venit*; et in illis: *Omnis qui audit a Patre et didicit, venit ad me*, juxta expositionem Augustini, de Prædest. Sanct., cap. 8, ubi de hoc auxilio efficaci ait, *esse gratiam secretam, quæ cum occulte humanis cordibus, divina largitate, tribuitur, a nullo duro corde respuitur; ideo quippe tribuitur, ut cordis duritia primitus auferatur*. Sed difficultas tota et dissensio consistit in explicando in quo consistat hoc auxilium efficax, et efficacia ejus. Nam hujus temporis hæretici non solum fatentur auxilium efficax, verum etiam ita illud exaggerant, ut negent præter illud esse posse aliquod sufficiens. Vocant enim auxilium efficax motionem quamdam divinam, quæ necessitatem infert voluntati ut velit quidquid vult, sine qua negant fieri posse ut voluntas consentiat; et ideo etiam negant esse aliquod auxilium sufficiens, quod hanc efficacem motionem non includat. Sed hæc sententia duas hæreses continet: una est, quæ negat liberum arbitrium; alia est, quæ negat auxilium sufficiens in omnibus qui non convertuntur: et ideo Catholici omnes in hoc sensu negant auxilium efficax, id est, necessitans, sed in explicando vero auxilio efficaci divisi sunt. Nam quidam, ut omnino a prædictis hæreticis recedant, dicunt auxilium solum dici efficax ab effectu, quia de facto homo cum illo convertitur, vel consentit; unde negant esse ex se efficax, sed accedente tantum consensu libero voluntatis, a quo proinde omnino pendet ut auxilium sufficiens fiat efficax, id est, habeat effectum; atque ita facile defendunt, et libertatem arbitrii in his qui operantur, et sufficientiam auxilii in his qui non operantur. Verumtamen hæc etiam sententia hoc tantum modo declarata, et nihil ei addendo, nobis non probatur, non quia falsa, sed quia diminuta, et quia non satis declarat mentem D. Augustini, ut aperte constat ex citato loco, et aliis, quæ præcedenti capite notavimus, explicando gratiam operantem, et aliis quæ infra capite decimo quarto afferemus, veram sententiam explicando. Est etiam illa sententia diminuta in explicando modo loquendi Scripturæ; nam juxta illam veluti ex accidente contingit respectu divinæ volunta-

tis, quod in uno gratia sufficiens fiat efficax, et non in alio, solum quia alter non vult cooperari, et alius vult; quod, licet non possit dici casu fieri respectu Dei, quia fit ex præscientia ejus, et ex generali voluntate, qua vult creaturam sinere motus suos agere et exercere, ut Augustinus loquitur, libr. 7 de Civitat., cap. 30, tamen respectu divinæ voluntatis non poterit ea differentia illi peculiariter attribui, etiam quoad actualem efficaciam, quam habet gratia in eo qui convertitur; hoc autem non est consentaneum modo loquendi Scripturæ, ut patet ex illis locis, quæ Augustinus frequenter ponderat: *Non est volentis, neque currentis, sed Dei miserentis*, ad Rom. 9; et: *Deus est qui operatur in nobis velle et perficere pro bona voluntate*, ad Philip. 2, et similia, quæ inferius nostram sententiam confirmando afferemus. Propter quæ nunc ut probabilius et verius statuimus auxilium non dici efficax quia facit, sed etiam quia vires præbet efficacissimas voluntati, ut Augustinus dixit, de Grat. et lib. arbitr., cap. 17, nam et proprietas ipsius vocis hoc requirit; dicitur enim medicamentum efficax, non ex eo solum quod actu facit, sed quod singularem vim habet ad agendum; sic ergo dicitur auxilium efficax. Quo fit ut hoc nomen auxilii efficaci non proprie attribuat illi auxilio, quod est per modum concursus; tum quia illud non tam est efficax quam effectio ipsa; tum etiam quia in illo non potest distingui sufficientia et efficacia; neque illi potest specialis efficacia attribui, sed semper habet eandem actualem conjunctionem cum effectu, tanquam via ad illum; solum ergo datur illa divisio, ut supra dixi, de auxilio per modum principii. Est ergo auxilium efficax illud gratiæ principium, quod peculiarem vim et efficaciam habet ad inducendam humanam voluntatem, ut consentiat. Hac igitur supposita sententia, declarandum superest quæ et quanta sit hæc vis et efficacia illius auxilii, et in quo sit posita, et cui auxilio conveniat, scilicet, excitanti vel adjuvanti. Quod in reliqua parte hujus libri præstandum a nobis est.